



ДВЕТЪ СЕСТРИ.

Нощъ предъ нова година. Земята е покрита съ бѣла, снѣжна покривка. Горе на небето трепкатъ звездитѣ, а долу — блести снѣгътъ. Свѣтло е като денемъ. Надалече се виждатъ чернитѣ сѣнки на дърветата. Сегизъ-тогизъ отъ близкото село се чува кучешки лай. Тамъ хората спятъ сега и сънуватъ утрешния радостенъ празникъ.

Къмъ полунощъ, малко преди да звънне дванадесетиятъ часъ, накрай селото излѣзе стара жена. Тя бѣше висока, суха и прегърбена. За да не падне отъ слабостъ, подпираше се съ патеричка. Облѣчена бѣше съ дрипи. Отъ главата ѝ се спущаха бѣли коси.

Тя крачеше, спираше се отъ време на време и гледаше напредъ, сякашъ чакаше нѣкого. Следъ мигъ нѣщо профуча предъ нея. На близкото дърво качна бухалъ.

— Буху! буху! — рече бухалътъ. — Какво? Заминавашъ ли? Заминавашъ ли?

— Заминавамъ, — отвърна бабичката. И после попита: — А кжде е сестра ми? Иде ли вече?

— Иде! — избуха бухалътъ. — Погледни напредъ. Ей тамъ хе-е-е!

Бабичката погледна. Далечъ по равния снѣгъ се мѣркаше свѣтлина. Свѣтлината идѣше все по-близко и по-близко.

Бабичката се спрѣ. Сресу нея профуча шейна, возена отъ два елена. Въ шейната седѣше млада, хубава жена. На главата ѝ свѣтѣше корона. Златошита шуба подкрепяше руситѣ ѝ коси. Жената съзрѣ бабичката и дръпна юзитѣ на еленитѣ. Шейната спрѣ.

— Коя си ти? — попита младата жена.